

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

De commoratione Warwicensi. n. 29.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

quaestione premeretur) posse proferre: Northamptonius Comes duo conatus est inferre; primum contempsisse *Garnettum* eo quod non prohibuerit, iuxta iuris Regulam *qui non prohibet cum potest, iuber*. Secundo plura aestimasse suam a tormentis immunitatem quam Regni totius sospitatem. At *Garnettus*, "prohibui, inquit, quantum potui; quod autem non ijs aperui quos vos arbitrari potuissetis impedire, non aliam causam habuit quam Sacramenti secretum, quod violare nefas ducimus. Neque rectè inferitur meam immunitatem prætulisse saluti totius Regni; sed studui malum non facere ut euenirent bona: Facultas enim enuntiandi lumenda est ex mente Confitentis, in cuius bonum, & verò in vniuersæ Ecclesiæ utilitatem & salutem hoc Sacramentum cum hac conditione secreti institutum est; quâ violatâ perit veneratio & vsus Sacramenti: Quis enim vellet occulta confiteri nisi certus de secreto?) Obijcientibus deinde Salisburio & Procuratore Regio, quod licet *Tesmondum* non potuerit detegere, debuisset tamen detegere Catesbeyum & Socios qui ipsi confessi non fuerant; & *Tesmundi* ipsius confessionem nullam fuisse, quod ipsum non pœnituerit. Respondit *Garnettus*, primo, *Tesmondum* omnia adhibuisse quæ ad Sacramenti vim fructumque requiruntur; deinde etiam si desit in aliquo quidpiam quod ad fructum gratiamque Sacramenti pertineat, est tamen Confessio Sacramentalis, atque adeo ad Secretum obligat, non solum in ijs quæ Confitentem tangunt; sed quæ alios quoscunque.

XXIX. Denique de commoratione Warwicensi interrogatus (vbi & captus est eo tempore quo hi motus increbuerant) tum de colloquio cum Batefio ferente literas à Catesbeyo post detectam coniurationem: Respondit, se nihil suspicantem de motu suscepisse iter ad Sanctæ Winifredæ; reuertentem verò amicorum importunitate hæsisse in illa Regione; Si vllâ pro uidentia providere potuisset tale quidpiam euenturum, latè remotè abfuturum. Cum Batefius ad se venisset cum literis re detecta, noluisse quidquam cum illo habere commercij qui proditorijs his molitionibus se immiscuisset, & se, suosq; & Catholicos vniuersim in summum certissimumque adduxisset discrimen; neque quemquam ab se missum esse ad Catesbeyum; quicumque profectus sit se nesciente profectum.) Tum Nottinghamius Comes ut actionem egregio quodam epiphonemate clauderet, petitâ interrogandi licentiâ; Quid *Garnette*, inquit, si ego ad te confelsurus accederem, diceremque horâ non plus vnâ interiectâ me Regē pugione confolsurum, detegeres? vel non detegeres? Cui *Garnettus*, "Domine mi, si alia aliqua ratione in rei cognitionem deuenirem utiq; detegerem; sin minus, omnes modos præueniendi inuestigarem, & conquisitis vterer.) Quam vocem nil mirum si circumstantis concio risu potius quam plausu exceperit, quandoquidem è re Ecclesiæ Christi publicâ quid intersit, longè ab Hæreticorum intelligentia remotum est, & Sacramentis pelsundatis cætera concidere sit necesse. Verè tamen illud, etsi nescius, subiunxit Nottinghamius; "Nunc *Garnette*, ve-

S I x

lut in

De commoratione Warwicensi.

1606. Iur in suggesto es, vti alijs saepe; sed vt candidè dicam quod sentio, ampliorem quam hodierno die fructum nunquam tulisti.) Post quæ Salisburius, "Age, inquit, Garnette, vides quàm benignè, quàmque liberaliter sis habitus, amplâ potestate factâ te defendendi, lectilque præterea pluribus quæ in causam tuam amicissimi tibi proferre potuerunt; totaque actio summa cum moderatione instituta est, quam nemo vti existimo quantumuis malignus calumniari possit.) Vocatis deinde Duodecimuiris, cum dictus esset noxius, & rogaretur an quidpiam illi superesset dicendum," Hoc solum, inquit, Ego vestræ sententiæ aduersari nolo: Veniet dies quando hæc eadem causa pro Tribunali Christi cunctis adstantibus agetur, non fallacibus coniecturis & malè fundatis argumentis, sed loquentibus conscientijs. Interim Deus Regem conseruet; in eius arbitrio mea mors & vita est posita: Mortem non pertimesco, miseriarum exitum; si vitam salua fide & Religione largiatur, studebo quibus potero officiis cum demereri.)

Quid eg-
rit Garnet-
tus ad se-
dandos Ca-
tholicorum
animos.

XXX. Dimissâ concione, & Garnetto iam ex sententia reo ad Arcem reducto, interim dum se parat ad mortem, operæ pretium erit ea recollere quæ ad componendos Catholicorum animos, omnemque turbulentam molitionem anteuertendam aut prudenter egit, aut scripsit diligenter. In primis enim cum Catholicorum nonnulli ad absterrendos Hæreticos ab iniuria operæ summâ nitendum existimarent vt nisi concessâ ad vsum Religionis libertate pax cum Hispano non sanciretur, essentque qui armis potius agendum arbitrantur, longè aliam Garnetti mentem experti sunt, opportunitatem quidem illam impetrandæ libertatis non aspernabatur, alienum tamen censebat seditione concitandâ Religionem tueri; extantque eius literæ ad moderatores in eam sententiâ scriptæ quarto Calendas Septembris anni quarti supra sexcentisimum, in quibus de pace primùm "Nemo sapiens pacem non probat, & speramus fore vt Religioni etiam utilis sit, Id Catholici expectant in patientia. Si tamen negotium tolerationis minus succedat, vereor vt aliqui id sint laturi: quid igitur factò opus est? Nam Iesuitæ illos in officio continere non poterunt. Mandet summus Pontifex pro Imperio nè quis Catholicorum commouere se audeat. Quam mentem cum Catholicis aperuisset, non defuerunt qui ab alienato à nostris hominibus animo dicerent aucupari nos Regis gratiam assentando, id quod Garnettus alijs literis testatur, quas rogatus vera nè essent ea quæ Patavium incerto auctore delata fuerant, Iesuitas apud Regem offendisse quòd pacem voluerint inturbare, decimo calendas Octobris eiusdem anni scripsit in hæc verba. Quod Patavium scriptum est, Regem Catholicis infensum propter quorundam Iesuitarum minus moderata studia, quàm sit à veritate alienum satis in Anglia constat, neque enim quisquam ignorat quo studio diligentiaque pacem promouerint. Legatus certè eorum consilio & opera eo in negotio plurimum usus est. Quin etiam non ita multo ante, vir in Regno primarius, cum Iesuitas viros bonæ conscientie prudentes & doctos dixisset, eos in quorundam eorum collaudauit, quod in pacis negotio strenuam